

Louise Lalu: elämäni

Louise Lalu, kongolainen lääkäri, on Opus Dein avustaja ja kertoo siitä, kuinka hän ylitti suuria esteitä tullakseen lääkäriksi Afrikassa. Hän auttaa myös edistämään Harambee-projektia.

29.3.2008

Minun vanhempani

Tulen Lodjasta, pienestä kaupungista Keski-Kongon eteläosasta.

Vanhempani seurasivat paikallisia perinteitä, avioituivat aikaisin ja

hankkivat suuren perheen, jonka jäsenet olivat läheisiä toisilleen.

Jumala antoi heille 12 lasta, joista kymmenen on yhä elossa.

Vanhempani olivat uskovaisia protestantteja ja antoivat meille kristillisen kasvatuksen. Isäni kutsui minua nauraen "talon pieneksi kelloksi". Meillä oli tapana nousta hyvin aikaisin, noin kello kuusi, rukoilemaan. Koska minä heräsin aina ensin, hyppäsin ylös sängystäni ja herätin veljeni ja sisareni:

"Nouskaa! Nouskaa! Tulkaa! Tulkaa! Kello on kuusi, on aika rukoilla!"

Äitini Marie-Josée on vahva nainen, todellinen perheenäiti, joka kasvatti lukuisat lapsensa valtavan suuresti rakastaen. Joskus saimme halauksia ja suukkoja, joskus taas vihaisia toruja, koska leikimme väärään aikaan tai pidimme melua väärässä paikassa. Joskus - apua! - hänen rakkautensa otti kovan iskun

muodon, mitä tietysti yritimme välttää, tosin ilman suurta menestystä. Hän kasvatti meidät siis niin kuin kuka tahansa hyvä äiti olisi meidät kasvattanut.

Isäni André Dimandja, joka on nyt 57-vuotias, on hyvä ja rehellinen mies. Kun ajattelen lapsuuttani, mielessäni on vahvana eräs muistikuva. Afrikassa talot ovat usein yhdessä ja usein saatoimme kuulla perhettä elättääkseen työskentelevien naisten lasten itkevän. Isäni ei kestänyt kuulla itkua. Hän sanoi: "Etkö kuule lapsen itkua? Menkää sinne ja leikkikää hänen kanssaan, kunnes hän rauhoittuu." Jos taas isäni sai tietää naapurin tarvitsevan jotain, hän sanoi: "Etkö näe, että raukka parka on yksin? Mikset mene sinne auttamaan häntä?"

Tämä on vahvin lapsuudenmuistoni: miten isäni oli aina innoissaan

muiden auttamisesta ja lohduttamisesta. Hän oli opettaja kuudennella luokalla koulussamme - ympäristössä, joka ei ollenkaan muistuttanut hyvin varustettuja kouluja rikkaissa maissa.

Meidän koulumme oli hyvin yksinkertainen, kuten niin monet koulut Afrikassa, ja sieltä puuttui jopa perustavanlaatuisia välttämättömyyksiä. Monet lapset eivät voineet käydä koulua, koska heidän vanhemmillansa ei ollut varaa, vaikka koulumaksu olikin alhainen. Isälläni oli tapana puhua rehtorin kanssa näistä lapsista: "Älä ajattele maksua! Anna lapsen käydä koulua joka tapauksessa ja jos perhe ei voi maksaa, niin minä maksan. Saat rahat minun palkastani."

Kouluvuodet

Koska isämme oli opettaja, saatoimme käydä koulua ilmaiseksi. Se vaikutti suuresti perheemme

talouteen. Elimme niin yksinkertaisesti, että saatoimme ostaa vain vaatteita, jos vuoden lopussa oli rahaa jäljellä.

Vanhempani tekivät voitavansa perheen tarpeista huolehtimiseksi. Äitini valmisti perinteistä juomaa, jota hän sitten myi. Täten hän sai rahaa kaikkein välttämättömimpään. Siihen ei kuulunut kenkiä, joten minä ja sisarukseni kävelimme kouluun paljasjaloin samoin kuin muutkin oppilaat. Vanhemmistani tämä tuntui pahalta, mutta tulot eivät riittäneet edes kenkiin.

Asioilla on kuitenkin puolensa: koska meillä ei ollut kenkiä, opimme hyppimään nopeasti varjoisesta pisteestä toiseen! Afrikan aurinko tekee maasta tulikuuman. Kun menin kouluun, opin juoksemaan nopeasti ja hyppelehtimään varjosta varjoon. Joskus pysähdyin jäähdyttämään jalkojani. Kun

vihdoin tulin koulurakennukselle, tuntui kuin olisin kävellyt tulisilla hiilillä.

Meillä ei myöskään ollut varaa maitoon eikä leipään, se oli rikkaiden perheiden luksusta. Kun äidillä oli varaa, hän tarjoili banaaneja aamiaiseksi. Nyt kun mietin asiaa, nälkämme olisi ollut helpompi kestää, jos olisimme olleet "sivistymättömiä". Mutta kun tulimme kouluun ja olimme nälkäisiä, joskus tapahtui niin, että opettaja puhui leivästä ja maidosta. Pidimme näitä asioita ihmeellisinä, kaukaisina ja tavoittamattomina.

Inhoa ja jälleennäkemisiä

Toinen ihmeellinen ja etäinen asia oli lukio. Meidän kylässämme sellaista ei ollut, lähin oli lähes kahdeksan kilometrin päässä. Peruskoulun jälkeen aloin mennä sinne metsän läpi päivittäin. Elokuvinna viidakkomme esitetään

usein paratiisimaisena paikkana, joka on täynnä värikkäitä lintuja ja ystävällisiä apinoita. Minulle todellisuus oli erilainen. Metsässä asustelevat käärmeet ja hyönteiset, joskus siellä on leijoniakin, ei turvallisen välimatkan päässä häkissään kuten eläintarhassa, vaan vapaasti kuljeskelemassa ja saalista etsimässä.

Jokainen retki oli seikkailu. Isäni seurasi minua metsänreunalle, missä tapasin muut lapset, jotka menivät samaan kouluun. Niinä päivinä, jona lapset eivät ilmestyneet, isäni sai seurata minua koko matkan. Nuo vuodet olivat vaikeita. Jouduin nousemaan aikaisin ja kävellä koko matkan tyhjällä vatsalla pelosta kauhuissani. Keskipäivällä minulla oli vielä pitkä matka edessäni. Pienen päivällisen jälkeen tein läksyni. Kun oli nukkumaanmeno aika, olin täysin poikki enkä ollut jaksanut opiskella

paljon. Monet ystävistäni - ne harvat, jotka saivat käydä lukiota - jättäytyivät pois. Kaikki vaikeudet olivat heille liikaa.

Löytö

Matkalla kouluun ja takaisin tapasin erään toisen tytön, Colette Mpakan, ja meistä tuli hyviä ystäviä. Hän kävi katolista koulua ja otti minut kerran mukaansa sinne. Siellä näin ensimmäistä kertaa nunnan - sisar Jeanne Aliamutun. Kun ystäväni esitteli minut, sisar Jeannen oli vaikea uskoa, että olin jo käynyt peruskoulun, koska näytin nuoremmalta kuin olin. Hän halusi testata minua ja haki Uuden testamentin ranskaksi ja pyysi minua lukemaan. Avasin kirjan sattumanvaraisesta kohdasta ja päädyin autuaaksijulistukseen (Matt. 5). Sisar Jeannen yllätykseksi pystyin lukemaan kohdan: "Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on

taivasten valtakunta. Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen."

Siitä huolimatta, että sisar epäili aluksi kykyjäni, pidin hänestä ja hänen koulustaan suuresti. Pidin siitä niin paljon, että aloin pian miettiä katolilaiseksi tulemista. Kun puhuin tästä isäni kanssa, hän vastasi jumalaapelkäävän miehen tavoin, aina yhtä avoinna Pyhälle Hengelle: "Jos Jumala kutsuu sinua sille tielle, niin en aio asettaa itseäni sitä vastaan."

Minusta tuli katekumeeni ja täytettyäni 14 sain kasteen. Isäni oli valtavan onnellinen. Hän antoi minun ottaa vastaan stipendin, jotta voisin asua koulussa. Tästä tuli alku hyvin onnelliselle ajalle elämässäni. Sain paremmat opiskelutilat ja sunnuntaisin lauloin kirkkokuorossa neljän ystävän kanssa. Heidän isänsä olivat opettajia aivan kuten

minunkin - heidän tapauksessaan
tosin katolisia opettajia.

Kolmen opiskeluvuoteni aikana
opintoni olivat epäjärjestyksessä,
koska opetussuunnitelmaa
muuteltiin koko ajan. Diktaattori
Mobutu Sese Seko, joka oli
maassamme vallassa, muutti
opetussuunnitelmaa
päähänpistojensa mukaan. Lopulta
koulumme suljettiin yhdessä 125
muun lähialueen koulun kanssa.

Kiitän Jumalaa, että
seurakuntapappimme kehotti minua
ja neljää ystävääni jatkamaan
opiskelua. Hän auttoi meitä saamaan
stipendejä katoliseen
sisäoppilaitokseen toisessa osassa
maata. Junamatka tähän kaukaiseen
kouluun kesti kolme tuntia junalla.

Tuohon aikaan tytön ei ollut helppoa
saada vanhemmiltaan lupaa asua
sisäoppilaitoksessa. Se on nykyin
vaikeaa, mutta monet ennakkoluulot

ovat kadonneet. Monet vanhemmat tekivät opiskelun tyttärilleen vaikeaksi, koska heidän mielestään naiselle riitti kotitalouden hoitamisen oppiminen. Mutta isäni sanoi minulle: "Jos saat sisäoppilaitoksessa paremman koulutuksen, kannatan menemistäsi."

Seurakuntapappimme maksoi meidän tyttöjen puolesta omasta taskustaan. Hän maksoi matkan ja koulupuvun (3 hametta, 3 paitaa ja nenäliinoja). Koulussa löysin uuden maailman. Eikä tämä ollut vain siksi, että monet luokkakavereistani olivat muista yhteiskuntaluokista (jopa rikkaista ja upporikkaista perheistä), vaan myös siksi, että kaikki oli minulle uutta - kuiva, kylmä ilmasto, tavat, ateriat. Kaikki oli niin erilaista, että kaksi ystävääni palasi kotiin, koska he eivät pystyneet sopeutumaan.

Lääkäriopinnot

Kun olimme päässeet lukiosta ja meiltä kysyttiin, mitä haluaisimme vastedes opiskella, vastasin päättäväisesti: "Lääketiedettä". Se ei ollut mitään uutta. Olin haaveillut tästä pienestä asti. Kun olin lapsi, minulla oli tapana vangita sammakoita ja pilkkoa ne palasiksi nähdäkseni, miltä ne näyttivät sisältäpäin. Tällä välin ystäväni vain leikkivät. Muut tytöt olivat kauhuissaan: "Louise, mitä teet?!" Minulla oli tapana vastata vakavissani: "Harjoittelen kirurgiaa. Minusta tulee lääkäri."

Toisaalta taas raha oli ongelma. "Lääketiedettä!", huudahti opettajani. "Millä ihmeellä meinaat pystyä maksamaan?" Isäni kysyi samaa, kun kerroin suunnitelmistani. "Lääketiedettä? Tyttö-rakas, etkö ymmärrä, kuinka paljon se tulisi maksamaan? Pelkkä lento kouluun

on kallis." Isäni antoi minulle sallimuksensa joka tapauksessa ja - kuten aina - rohkaisi minua löytämään ratkaisun.

Olen huomannut, että jos haluaa jotain todella paljon, sen tekemiseen löytää useimmiten myös keinon. Puhuin monien eri ihmisten kanssa, heidän joukossaan hiippakunnan piispan Mambe Mukangan kanssa. Hän katsoi minua hämmentyneenä ja sanoi minulle suunnilleen samat sanat kuin muutkin, joiden kanssa olin aiemmin puhunut:

"Lääketiedettä! Et siis halua opiskella yhtään sen vähempää kuin lääketiedettä?" Sitten hän istuutui kirjoituspöytänsä ääreen ja kirjoitti kirjeen ystävälle, joka oli Kinshasan yliopiston johtaja. Hän sulki kirjekuoren, antoi sen minulle ja sanoi: "Tämä on kirje yliopiston johtajalle. Pyysin häntä auttamaan sinua kykyjensä mukaan. Mutta ole kiltti äläkä unohda antaa sitä hänelle

henkilökohtaisesti! Onko sinulla rahaa lentolippuun?" "Ei oikeastaan." "Jaahas. Ei rahaa lippuun. No, älä siitä huoli: minä maksan sen. Entä missä meinaat asua Kinshasassa, onko sinulla siellä joitain sukulaisia?"

Yliopisto

Onneksi minulla oli paljon sukulaisia. Vanhemmillani oli paljon veljiä ja sisaria, veljenpoikia ja veljentyttäriä, serkkuja - kaikenlaisia sukulaisia. Useimmat heistä olivat kaukaisia sukulaisia ja asuivat maan eri osissa. Kaksi tätiä, äitini vanhempaa siskoa, asui Kinshasassa. Kun tulin kaupunkiin, tätini ja serkkuni hämmästyivät. Yliopisto-opinnot olivat tuntemattomia erityisesti naisen tapauksessa. Olin suvun ensimmäinen, joka edes ajatteli moista.

Ensimmäinen ongelma oli, että he eivät puhuneet ranskaa, eivätkä he

edes tienneet, missä yliopisto oli. Lopulta saimme selville, missä se sijaitsi. Yliopisto oli kaukana kotoamme. Yksi tädeistäni saattoi minut sinne. Kysyimme, missä hallitus oli. Pyysin Neitsyt Marialta apua, jotta pystyisin hänen avullaan antamaan piispan kirjeen johtajalle. Kaikki olivat sanoneet, että siitä tulisi vaikeaa. Onneksi johtaja oli kotoisin samasta osasta maata kuin minä, ja kun kysyimme tietä hänen luokseen, hänen sihteerinsä näytti meille tien hänen toimistoonsa.

”Ihmeellistä! Erittäin hienoa!, huudahti johtaja luettuaan kirjeen. Voit alkaa opiskella heti, kun haluat. Järjestän asiat niin, että sinut lisätään rekisteriin.

Muita esteitä

Rekisteröinti ei ollut ainoa järjestettävä asia. Olin lentänyt Kinhasaan, tullut tätieni taloon ja saanut paikan yliopistosta. Oli

kuitenkin jäljellä vielä "pieniä yksityiskohtia" kuten ruoka, kirjat ja matkat. Asuntoni oli 11 kilometrin päässä yliopistolta.

Helppoisin ratkaistavissa oli kysymys kirjoista. Lainasin ne kurssitovereiltani. He lainasivat ne minulle välitunneilla, joten luin ne, kun ystäväni kävivät läpi merkintöjään. Aluksi he pitivät tätä raskaana, mutta kun annoin heidän lukea muistiinpanoni, he pitivät menettelystä enemmän. Mitä ruokailuun tuli, pärjäsinkin miten pärjäsinkin - joskus en syönyt ollenkaan. Mitä matkoihin tuli - yksinkertaisesti kävelin sekä kouluun että takaisin. Tiehän oli vain kolme kilometriä pidempi kuin lukioreittini.

Aikatauluni näytti tältä: nousin kello 4.30 aamulla ja lähdin - ilman aamupalaa, tietysti - yliopistolle, joka sijaitsi kukkulalla. Löytääkseni paikan edestä suuresta luentosalista,

johon mahtui yli tuhat opiskelijaa,
minun oli pakko tulla aikaisin.
Opetus kesti kello kahdeksasta
aamulla kello kuuteen illalla. Silloin
aloitin paluumatkan tätini talolle.
Joskus saatoin mennä bussilla, jos
joku ystävästäni maksoi lipun. Joskus
he antoivat minulle kuukausikortin.

Kolme kertaa pyörriin luennolla
nälän tai väsymyksen takia.
Onnekseni kirjaaja varmisti, että sain
paikan varatuksi ensimmäisestä
rivistä niin että saisin aamuisin
enemmän unta.

Kun aloitin toisen vuoden, saatoin
anteliaan ystävän ansiosta muuttaa
yliopiston asuntolaan. Siellä
asuessani minun oli pakko "lainata"
kaikki ystäviltäni - ruoka, vaatteet ja
yksinkertaisia asioita kuten saippua.
Tällä tavoin selviydyin näiden
vuosien läpi. Tein kaikenlaista
mahdollista työtä elättääkseni itseni.
Myin leipää, tein ruokaa tutuilleni ja

suoritin tehtäviä muille. Ei ollut helppoa sovittaa työtä vaativaan opiskelurytmiini, mutta kun todella jotain tahtoo, löytää myös keinon, ja onneksi sain vain hyviä arvosanoja.

Näiden vuosien aikana tapasin Opus Dein. Minut kutsuttiin keskusteluun kristillisestä elämästä yliopistolla. Uusi maailma avautui minulle, kun kuulin sanoman pyhyydestä työn kautta ja arkielämässä. Opus Dein pyhyyden hengellisyys pyhyydestä keskellä maailmaa kiinnosti minua suuresti, ja pyysin saada liittyä avustajaksi.

Suuret sairaalat

Kuulusteluvuotenani 2001 lääkärit maassani tekivät työharjoittelunsa suurissa valtiosairaaloissa. Tähän kuului vaikeita kokeita, jotka toteutettiin erikoisella tavalla.

Jokainen kandidaatti sai arpomalla jonkun sairaalahuoneen numeron, ja hänen piti tutkia juuri sen huoneen

potilas. Potilaan perusteellisen tutkimisen jälkeen oli esittäydyttävä julkisesti tentaattoriryhmälle.

Kysymyksiä alkoi sataa: "Miksi uskot potilaan potevan juuri tätä tautia?"

"Miksi olet valinnut tämän parannuskeinoon tuon toisen sijasta?"

"Miten tämä tietty terveydentila on vaikuttanut potilaan ruumiillisiin toimintoihin?"

Kun tuli minun vuoroni saada huonenumero, rukoilin hetken Valtiattaremmme apua. Rukoilin yksinkertaisen rukouksen omin sanoin niin kuin olin tehnyt useita vuosia: "Pyhä Neitsyt Maria, auta minua niin kuin autoit Poikaasi hänen syntymästään hänen ristinkuolemaansa ja ylösnousemukseensa asti." Rukoilin koko sydämestäni ja koko sielustani, jätin itseni Valtiattaremmme haltuun ja sanoin rauhallisesti jokaisen sanan. Ehkä liiankin rauhallisesti, sillä professori tuli kärsimättömäksi:

"Mitä odotat?" Tunsin aina Valtiattaremmen äidillisen huolenpidon. Hänen apunsa ansiosta minun onnistui aina valita potilaita, joiden sairaudet tunsin hyvin ja jotka olin ennenkin diagnosoinut. Hän auttoi minua silloin ja tekee samoin jatkuvasti nytkin.

Sairaalan johtajalla oli myös yksityissairaala, ja hän kutsui minut työskentelemään hänen kanssaan. Siellä aloin ymmärtää Opus Dein hengellisyyden vaikutusta elämääni. Sen ansiosta, että olin saanut kasvatusta yhdessä Opus Dein keskuksista, saatoin tehdä työni hyvin: huolellisesti ja vastuuntuntoisesti. Potilaissa en nähnyt pelkkää numeroa tai tapausta, vaan ihmishenkilön, jota minun tuli kohdella arvokkaasti.

Tämänhetkinen tilanteeni

Uusi aikakausi elämässäni on alkanut. Työni on antanut minulle

mahdollisuuden auttaa perhettäni monissa vaikeuksissa vuosien varrella. Vanhempieni, veljieni ja sisarteni oli pakko jättää heidän kotikaupunkinsa sodan takia. Yksi veljistäni jäi vaimonsa kanssa ja tapettiin. Kun aloin työskennellä, saatoin maksaa nuorempien sisarteni koulutuksen. Olemme tehneet sopimuksen. Minä autan heitä taloudellisesti, ja he lupaavat opiskella hyvin ja tehdä kaikkensa päästäkseen yliopistoon. Kuten aiemmin mainitsin, kun jotain todella haluaa, myös keinot löytyvät. Olen myös huolehtinut kahdesta serkustani siitä lähtien, kun tätini Kinshasassa kuolivat. Lupasin pitää heistä huolta.

Vuonna 2004 matkustin Madridiin osallistumaan *Instituto Nacional de Sanidad Carlos III* :n järjestämään seminaariin. En tiennyt, että pyhä Josemaría, jolle olen niin paljon velkaa, oli pitänyt huolta

tuberkuloosipotilaista juuri samassa sairaalassa 1930-luvulla, kun tuberkuloosille ei ollut parannuskeinoa.

Nyt olen taas Madridissa Espanjalaisen Kansainvälisen Yhteistyön Instituutin ansiosta suorittaakseni yliopistotentin kansanterveydenhoidosta ja saattaakseni päätökseen epidemiologian tohtorintutkintoni. Erikoisalanani ovat ne taudit, jotka ovat tavallisimpia kotimaassani.

Täällä Madridissa teen myös kaiken voitavani Harambeen kaltaisten projektien puolesta, jotka alkoivat pyhän Josemarían pyhäksijulistamisen aikoihin ja jotka auttavat monia afrikkalaisia rakentamaan uutta Afrikkaa.

Kamppailen edelleen taloudellisten vaikeuksien kanssa, kun kyseessä on suuren perheeni elättäminen. Seuraan vanhempieni esimerkkiä.

Isäni on nykyään protestanttinen evankelinen pastori.

Kiitän Jumalaa siitä, että hän on antanut minulla voimaa ja kestävyyttä, jota olen tarvinnut elämäni vaikeina hetkinä. Olen vakuuttunut siitä, että Hän, Valtiattaremmme esirukousten tähden, johti oikeat ihmiset vierelleni: ystäväni lukiossa, katolilaiseksi tulemiseeni vaikuttaneet nunnat koulussa, seurakuntapappi ja piispa sekä ne Opus Dein naiset, jotka auttoivat minua pyhittämään työni lääkärinä. En myöskään unohda sihteeriä, joka nähtävästi sekoitti minut kirjaajan siskoon! Kiitän Jumalaa näistä ihmisistä. Heidän ansiostaan voin nyt auttaa muita.

dev.opusdei.org/fi-fi/article/louise-lalu-
elamani/ (7.8.2025)